

AJUDANT A VIURE

Promoció fraterna

En celebrar aquest 2n Diumenge de Quaresma també el Dia d'Hispanoamèrica, pensem en tants germans d'aquells indrets amb els que vivim a casa nostra i amb molts dels quals compartim la mateixa fe. Potser els costums quaresmals seran diferents, però celebrem el mateix Crist mort i ressuscitat, i la pregària, el dejuni i l'almoïna són continguts clàssics allà i aquí en aquest temps litúrgic i contribuiran a preparar-nos per a viure la Pasqua.

El missatge papal d'aquest any emfatitza una praxis ben concreta de l'amor al proïsme: la correcció fraterna, sentir-se responsables els uns dels altres. Un sentit de la responsabilitat comuna que ens ha de dur a tots a viure personalment una fraternitat més compromesa i, com Església, a denunciar les injustícies deixant al descobert les seves arrels morals. Benet XVI ens convida a aprofundir en l'error que suposa rebutjar i excloure Déu de la vida social i econòmica: la primera responsabilitat de l'Església és recordar a cada generació que aquesta dimensió espiritual és fonamental, que el ser humà té una vocació sobrenatural i una consciència en la que ressona la veu de Déu davant el qual hem de respondre.

Ens ho proposa a la llum d'una recomanació de la Carta als Hebreus (10,24): «Vetllem els uns pels altres per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres». Cal estar atents, mirar el proïsme a consciència i no quedar mai indiferents davant els altres. Al contrari, tenint amb tothom la màxima cura i cercant el bé major en tots els aspectes: material, moral i espiritual.

aquí entra la coneguda obra de misericòrdia que diu: «corregir al que s'equivoca», que caldria considerar positivament practicant-la com una obra de «promoció fraterna». Davant les desviacions en el camí del bé no s'ha de callar per respecte humà o per simple comoditat, ens diu el Papa, sinó posar en guàrdia als germans. Però cal fer-ho sense condemnar. Hi ha una veritable correcció fraterna quan allò que ens mou a corregir és l'interès pel bé de l'altre, la seva promoció, el seu creixement. La correcció-promoció forma part de la vida de la comunitat cristiana. És un gran servei ajudar i deixar-se ajudar perquè tots som dèbils i caiem (cf. *1Jn* 1,8). Sempre ens cal una mirada que estimi i corregeixi, que discerni i perdoni, com ha fet i fa Déu amb cadascun de nosaltres (cf. *Lc* 22,61).

«Vetllem els uns pels altres per animar-nos...» mútuament a progressar en un amor cada cop més efectiu. Vulguem reconèixer el bé i els prodigis que Déu realitza en cadascun i agraïm-ho de tot cor alegrant-nos i glorificant el Pare del Cel (cf. *Mt* 5,16).

Tots hem rebut capacitats suficients per a viure i ajudar a viure segons el projecte de Déu.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Prop de tres-centes persones a la segona trobada Fe-Justícia-Caritat de Lleida

Dissabte dia 11 de febrer el teatre del pavelló dels Maristes va acollir la segona trobada de la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social, que juntament amb Justícia i Pau de Lleida i l'Irel, van aconseguir convocar al voltant de tres-centes persones.

La jornada començà puntualment a les 10 amb una breu pregària i la benvinguda feta pel bisbe Joan Piris. Després de la presentació de l'horari, Arcadi Oliveres, professor d'economia aplicada i president de Justícia i Pau va parlar de les causes de la crisi actual. En la seva intervenció va tractar de la realitat totalment injusta que fa que en el món cada dia morin 80.000 persones.

Centrant-se en la realitat més propera també assenyala, entre altres, al frau fiscal i a la mala gestió dels pressupostos com a les causes de la crisi actual.

Seguidament va apuntar algunes pistes de per on haurien d'anar les actuacions per afrontar-les, com ara afrontar el frau fiscal, millorar la gestió dels pressupostos, potenciar la banca ètica, compartir el treball, el cooperativisme i la reivindicació dels drets de les persones.

Després del descans seguí una taula rodona, moderada per Xavier Pelegrí, professor de la UdL i membre de Justícia i Pau de Lleida. En la taula van participar CIJCA, Arrels-Sant Ignasi i Càritas Diocesana. Cadascuna de les tres entitats exposà com els està afectant l'actual crisi, què els aporta la fe cristiana social i com estan respondent en la perspectiva de la seva acció caritativa i social diària.

A continuació seguí un espai per a les preguntes que els assistents varen poder formular.

Ja abans d'acabar dues persones representants de la Xarxa lle-

giren una declaració que ha volgut ser l'actualització del manifest que aquesta va fer pública el passat 6 d'octubre.

En aquesta declaració actual entre altres coses diuen:

«Les entitats de la Xarxa i Justícia i Pau constatem que:

—Encara no es destinen prou recursos per a resoldre la situació actual. Cal avançar molt més.

—Pel que fa a les polítiques socials de les diverses institucions, hi han hagut pocs canvis.

—Les retallades continuen i estem entrant en un clima d'urgència.

—Les entitats que treballem en l'àmbit social tot just arribem a fer teràpia de contenció i el treball d'integració que hauríem de fer queda reduït a un mer assistencialisme.

—Les entitats estem vivint al límit de la nostra resistència, i no donem abast per a més del que fem.

—Ara és urgent una redistribució més justa i equitativa dels béns: les persones no poden esperar.»

La jornada acabà a les 13.30 h, amb les paraules d'agraïment del bisbe Joan Piris, per la tasca que estan fent les 14 entitats de la Xarxa i els va encoratjar a seguir endavant.

Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social.
Diòcesi de Lleida

DIUMENGE II DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham». Ell respongué: «Aquí em teniu». Déu li digué: «Pren, si et plau, Isahac, el teu fill únic, que tant estimes, vés-te'n al país de Morià i allà, dalt de la muntanya, que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust.»

Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham». Ell li respongué: «Aquí em teniu». L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic.»

Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat".»

▶ Salm responsorial (115)

R. Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.

Crec amb tot el cor, tot i que deia: / «Que en sóc de dissoltat», / al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. R.

Ah, Senyor, sóc el vostre servent, / ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencàreu les cadenes. / Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom. R.

Compliré les meves promences, / ho faré davant del poble, / als atrijs de la casa del Senyor, / al teu bell mig, Jerusalem. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,31b-34)

Germans, si tenim Déu a favor nostre, qui tindrem en contra? Ell que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 9,2-10)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo». Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquellos días, Dios puso a prueba a Abrahán, llamándole: «¡Abrahán!» Él respondió: «Aquí me tienes.» Dios le dijo: «Toma a tu hijo único, al que quieres, a Isaac, y vete al país de Moriá y ofrécelo allí en sacrificio, en uno de los montes que yo te indicaré.»

Cuando llegaron al sitio que le había dicho Dios, Abrahán levantó allí el altar y apiló la leña, luego ató a su hijo Isaac y lo puso sobre el altar, encima de la leña. Entonces Abrahán tomó el cuchillo para degollar a su hijo; pero el ángel del Señor le gritó desde el cielo: «¡Abrahán, Abrahán!» Él contestó: «Aquí me tienes.» El ángel le ordenó: «No alargues la mano contra tu hijo ni le hagas nada. Ahora sé que temas a Dios, porque no te has reservado a tu hijo, tu único hijo.»

Abrahán levantó los ojos y vio un carnero enredado por los cuernos en la maleza. Se acercó, tomó el carnero y lo ofreció en sacrificio en lugar de su hijo. El ángel del Señor volvió a gritar a Abrahán desde el cielo: «Juro por mí mismo —oráculo del Señor—: Por haber hecho esto, por no haberte reservado a tu hijo único, te bendeciré, multiplicaré a tus descendientes como las estrellas del cielo y como la arena de la playa. Tus descendientes conquistarán las puertas de las ciudades enemigas. Todos los pueblos del mundo se bendecirán con tu descendencia, porque me has obedecido.»

▶ Salmo responsorial (115)

R. Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida.

Tenia fe, aun cuando dije: / «¡Qué desgraciado soy!» / Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. R.

Señor, yo soy tu siervo, / siervo tuyo, hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. / Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando tu nombre, Señor. R.

Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo, / en el atrio de la casa del Señor, / en medio de ti, Jerusalén. R.

La Transfiguració. Pintura de Rafael. Museus del Vaticà

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,31b-34)

Hermanos: Si Dios está con nosotros, ¿quién estará contra nosotros? El que no perdonó a su propio Hijo, sino que lo entregó por todos nosotros, ¿cómo no nos dará todo con él?

¿Quién acusará a los elegidos de Dios? ¿Dios, el que justifica? ¿Quién condenará? ¿Será acaso Cristo, que murió, más aún, resucitó y está a la derecha de Dios, y que intercede por nosotros?

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 9,2-10)

En aquel tiempo, Jesús se llevó a Pedro, a Santiago y a Juan, subió con ellos solos a una montaña alta, y se transfiguró delante de ellos. Sus vestidos se volvieron de un blanco deslumbrador, como no puede dejarlos ningún batanero del mundo.

Se les aparecieron Elías y Moisés, conversando con Jesús. Entonces Pedro tomó la palabra y le dijo a Jesús: «Maestro, ¡qué bien se está aquí! Vamos a hacer tres tiendas, una para ti, otra para Moisés y otra para Elías.» Estaban asustados, y no sabía lo que decía. Se formó una nube que los cubrió, y salió una voz de la nube: «Este es mi Hijo amado; escuchadlo.» De pronto, al mirar alrededor, no vieron a nadie más que a Jesús, solo con ellos.

Cuando bajaban de la montaña, Jesús les mandó: «No contéis a nadie lo que habéis visto, hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos.» Esto se les quedó grabado, y discutían qué querría decir aquello de «resucitar de entre los muertos».

COMENTARI

La Transfiguració, una crida al seguiment de Jesús

La transfiguració presenta Jesús amb la lluentor i la blancor de la glòria de Déu. Per altra banda, la solemnitat s'accentua amb la presència d'Elies i Moisès. S'acostuma a dir que l'escena és una anticipació de la resurrecció de Jesús. En realitat, la transfiguració és una confessió de fe escenificada. Ve a dir: «el que Jesús és per al veritable creient cristià ja ho era en la seva existència terrenal». Els testimonis d'aquesta confessió narrativa són els tres deixebles escollits. La veu del núvol és: «aquest és el meu fill, el meu estimat, escolteu-lo». La represa de la veu celestial del baptisme de Jesús és inconfusible. Però aquí l'oracle es dirigeix als deixebles.

Pere, portaveu dels deixebles, vol romandre allà. És molt més fàcil quedar-se allà dalt, amb la plenitud de la glòria de Déu i els testimonis privilegiats de l'Antic Testament que no pas baixar de la muntanya i encetar el camí de Jerusalem que Jesús acaba d'anunciar (8,35-39). Per això no sorprèn gens que Pere vulgui romandre a la muntanya. No fa més que expressar el desig dels cristians d'un messianisme més planer i, sobretot, molt més cofoi i molt menys feixuc. Pere diu en veu alta el que els cristians de tantes generacions continuen pensant: és millor quedar-se a dalt de la muntanya que baixar a la palestra del dia a dia feixuc i pesarós.

L'ordre de silenci de Jesús, al final de l'escena, ens remet a la comunitat cristiana després de la resurrecció: «fins que el fill de l'home ressusciti d'entre els morts».

El secret sembla que s'acabarà amb la resurrecció de Jesús. Però, en la mesura que el secret és la petjada de la creu de Jesús en la seva vida terrenal, en aquesta mesura, el nucli del secret seguirà vigent.

Estem en el moll de l'os del missatge de Marc. No deixa de ser paradoxal que el missatge de la transfiguració de Jesús sigui una crida al seguiment de Jesús fins a la mort.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setmana): Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38 ■ **dimarts**: Is 1, 10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12 ■ **dimecres**: Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28 ■ **dijous**: Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31 ■ **divendres**: Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21, 33-43.45-46 ■ **dissabte**: Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15, 1-3.11-32 ■ **diumenge** vinent, III de Quaresma (litúrgia hores 3a setmana): Ex 20,1-17 / Sl 18 / 1Co 1,22-35 / Jn 2,13-25.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

10. Transfiguració: Jesús és la presència de Déu mateix

En la narració de la Transfiguració segons l'evangeli de Marc hi llegim aquestes paraules. «Llavors es formà un núvol que els anà cobrint, i del núvol va sortir una veu: Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo» (Mc 9,7). El núvol sagrat, la *xequinà*, és el signe de la presència de Déu mateix. El núvol damunt la tenda de l'aplec mostrava la presència de Déu. Jesús és la tenda sagrada que porta al damunt el núvol de la presència de Déu, des d'on «cobreix amb la seva ombra» també els altres. Es repeteix aquí l'escena del baptisme de Jesús: una veu del cel va proclamar Jesús com a Fill: «Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut» (Mc 1,11).

Aquesta proclamació solemne es completa ara amb l'imperatiu: «Escolteu-lo» (Mc 9,7). Aquí apareix un altre cop la relació d'aquest text amb el que conta la pujada de Moisès al Sinaï i que abans ja hem presentat com a fons de la història de la Transfiguració.

Dalt la muntanya, Moisès va rebre la Torà, la paraula de la instrucció de Déu. I ara de Jesús se'ns diu: «Es-

colteu-lo». Hartmut Gese comenta amb encert aquesta escena: «Jesús és la mateixa paraula divina de la revelació». Els Evangelis no ho podien dir més clar ni amb més força: Jesús és la mateixa Torà. Cal que els deixebles baixin de la muntanya amb Jesús i que aprenguin de nou: escolteu-lo.

Dalt la muntanya els tres deixebles veuen en Jesús la glòria del regne de Déu. Dalt la muntanya, l'ombra sagrada de Déu els cobreix. Dalt la muntanya —en la conversa de Jesús amb la Llei i els profetes—, reconeixen que ha arribat la veritable festa dels tabernacles. Dalt la muntanya experimenten que Jesús mateix és la Torà vivent, tota la paraula de Déu. Dalt la muntanya veuen el poder (*dynamis*) del regne que arriba en Crist.

Aquest poder del regne que ve se'ls apareix en Jesús transformat, que està conversant amb els testimonis de l'Antiga Aliança sobre la «necessitat» del seu sofriment com a camí de la seva glòria (cf. Lc 24,26). D'aquesta manera, els tres deixebles són iniciats poc a poc en la profunditat del misteri de Jesús.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

«¡Felices los que lloran!»

- Todos hemos llorado; pocas, algunas o muchas veces.
- Todos volveremos a llorar un día u otro. Es condición humana.
- Hay quien llora sin derramar una sola lágrima. Por dentro.
- Hay quien llora en silencio: lágrimas de sangre.
- Hay quien llora des de lo más profundo de su corazón, como escribía Juan del Encina: «Llorando, que no hay quien calle, / en este doloroso valle, / de dolor muy dolorido / de aqueste destierro con gemido...»
- Si has llorado por una pena muda, destructiva, lacerante... recuerda que nada se pierde...
- Si has llorado, por algo o por alguien a quien querías, amabas... Tu vida, tus lágrimas no han sido inútiles. Sirven. Ayudan...
- Como decía Ruysbroek, el *admirable*, el Francisco de Asís de los Países Bajos: «Los que lloran... son los que saben.»
- ¡Qué tendrán las lagrimas derramadas, por parte de quien ama, sufre y llora... para que Jesús dedicara y prometiera una de sus bienaventuranzas!
- «¡Felices! —bienaventurados— los que ahora os afligís y lloráis, porque seréis consolados y reiréis!». ¡La verdadera alegría!

J. M. Alimbau

SANTORAL

4. ✠ Diumenge II de Quaresma. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capító, bisbes i mrs.

5. Dilluns. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

6. Dimarts. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. Dimecres. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. Dijous. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

9. Divendres. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. Oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. iv); sant Dagobert, laic.

10. Dissabte. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Cándid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús Millet de Brou, vg., fund. de les Religioses de l'Assumpció.

CULTURA DE LA COMPASIÓN

Misión de las personas discapacitadas

La pedagogia de El Arca se situa precisament aquí: en ajudar a la persona con discapacitació a reconèixer su valor únic i su belleza, ayudarla a tener confianza en sí misma y en sus propias capacidades para crecer y hacer cosas bellas, cambiar la imagen negativa que tiene de sí misma por una imagen positiva.

Me conmueve profundamente el hecho de ser testigo de cómo avanzan hacia la totalidad y la santidad las personas discapacitadas con quienes vivo. Algunos de nosotros hemos convivido durante veinte o más años. Hay hombres y mujeres muy maduros. Cuando vienen jóvenes para ayudar en El Arca, descubrimos que son mucho menos maduros.

Nosotros estamos acostumbrados a que el débil necesite del fuerte. Es evidente. Pero la unidad interior, la curación interior, se realiza cuando el fuerte descubre que necesita al débil. El débil despierta y revela el corazón; despierta energías de ternura y de compasión, de bondad y de comunión. Despierta la fuente de la vida.

Esta transformación implica una sucesión de muertes interiores, sufrimientos, quizás momentos de rebeldía. No es fácil. Hacen falta tiempo y esfuerzos continuos para ser fiel a la comunión. Pero esto lleva al descubrimiento de nuestra verdadera humanidad: una liberación interior profunda. Al descubrir la belleza y la luz ocultas en el débil, el fuerte comienza a descubrir la belleza y la luz en su propia debilidad. Más aún, descubre que la debilidad es un lugar que favorece el amor y la comunión, es el lugar donde mora Dios. Descubre el Dios oculto en la pequeñez y esta es una liberación todavía mayor.

Jean Vanier

(*Escritos esenciales*, Editorial Sal Terrae)

ENTREVISTA

MÍRIAM DÍEZ BOSCH

Observatori interdisciplinar

El passat 3 de febrer es va presentar l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura, adscrit a la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna (URL), i que dirigeix la periodista i professora universitària Míriam Díez Bosch. L'objectiu d'aquest Observatori és analitzar el fet religiós des de la vessant de la comunicació i la informació, amb l'originalitat d'aglutinar una mirada interdisciplinària i des de tots els àmbits que afectin a la comunicació: des de l'ètica al món de la imatge, de la publicitat o de la comunicació institucional.

Per què neix l'Observatori?

Hi havia altres observatoris sobre el fet religiós i el pluralisme, o sobre aspectes més sociològics, però no un observatori que vinculés comunicació, religió i cultura, com aquest. Naixem en àmbit universitari i amb vocació internacional, per això ens preocupen temàtiques locals, però també mundials. Hem creat l'observatori perquè calia unificar esforços i talent en aquest àmbit, i perquè volem convertir-nos en un referent. No hi havia un lloc millor per fer-ho que en el si d'una facultat de comunicació d'inspiració cristiana i amb vocació interdisciplinària i internacional com Blanquerna.

Què analitzarà?

Tenim tres pilars. El docent, amb assignatures al Grau que tracten el fet religiós, i dos nous postgraus. L'acadèmica, publicant i essent presents en els congressos internacionals sobre aquesta disciplina de comunicació, religió i cultura. I una vessant més social, com és la del servei tant a la comunitat de recerca com als periodistes: oferir materials útils, llistats de periodistes experts en religió a nivell mundial... Ens interessa molt analitzar la relació de la religió amb les noves tecnologies, així com la presència de l'Església a les xarxes socials o els aspectes ètics lligats al ciberespai, sense oblidar la cultura popular, el cinema, la literatura, la religió...

Quins són els projectes més immediats?

En col·laboració amb el Consolat dels EUA hem començat amb una Jornada sobre Mitjans, Diversitat Religiosa i Llibertat. I properament organitzarem taules rodones sobre religió i política; i a l'octubre llencem dos postgraus, un en comunicació espiritualitat i educació i un altre sobre comunicació i religió a l'entorn digital.

Òscar Bardaji i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

És important interpel·lar-nos de quina salut ens parla Jesús i amb quines actituds de curació s'atansa als malalts o deixa que se li apropiïn. Jesús se'ns presenta com un guaridor i aquest és un dels eixos centrals del seu missatge, però el model de salut que presenta té uns trets molt clars: ofereix una salut plena, una salut alliberadora, una salut joiosa, una salut pels més afligits, pels més marginats. Un camí de salut, que porta a la sanació, i d'allí a la salvació.

Jesús ens planteja un model de **salut plena**, el que ara se'n diu integral. Jesús no cura sols malalties, cura persones i les retorna al servei als altres, a la comunitat a la vida; no és sols treure la malaltia sinó que les curacions de Jesús, impliquen un canvi de vida integral: una sanació.

Sanar no és sols quedar-se sense una malaltia i la persona queda curada. La sanació implica la transformació de la persona, passant d'impur a digne, d'exclòs a inclòs, d'inútil a servidor, d'allunyat a testimoni. Més enllà de la guarició de les dolències o la desaparició de les lesions, Jesús toca a tota la persona, i a partir d'aquesta experiència la persona queda transformada, sanada.

Montse Esquerda

Concert a favor de Càritas

La parròquia Mare de Déu de Montserrat de Lleida ha celebrat un concert el dia 5 de febrer de 2012 per col·laborar amb Càritas a favor de les dones en situació de risc. Va ser una oportunitat per compartir una iniciativa molt maca i relaxant. Creiem que va ser un encert la idea d'haver organitzat un concert del grup «Sons» en aquesta parròquia. El nombre d'assistents va estar prou bé i entre tots hi han col·laborat.

Per què ens agrada la nostra Església?

Des del nostre grup de RdV (Revisió de Vida) ens plantejem que, dins l'Església, sempre som molt autocrítics, que veiem tot allò que no acaba de funcionar com voldríem... i a voltes, enyorem ser capaços de mirar-nos a nosaltres mateixos amb una mica més de tendresa i humilitat, que fa que la crítica pugui ser també positiva. Perquè som Església, i ens sentim feliços de formar-ne part.

La nostra Església ens agrada perquè...

- està oberta al món, a les coses que passen; no estem a casa tancats, hi ha una nova recerca de l'espri-

ritualitat i la profunditat.

- cada cop més, convoquem gent que no és d'Església i se sent seduïda per quelcom que reflectim.
- perdem la vergonya de dir que som cristians; no som babaus crèduls, sinó que tenim una fe que ens mou.
- és una Església que retorna a les arrels del cristianisme. Concretament, ens identifiquem amb el compromís amb els pobres que ha pres el nostre bisbe.
- som molt diferents dins l'Església; aquesta no és monocord. Això fa que no existeixi cap organització amb membres tan diferents com l'Església i on tothom s'hi senti acollit.
- descobrir l'amor de Jesús i el seu missatge d'Amor ens ajuda a superar les crisis, els daltabaixos diaris i vitals. Creure en aquest missatge facilita les relacions interpersonals.
- els testimonis senzills i propers, amb els que ens identifiquem, ens permeten emmirallar-nos-hi, trobar-hi models que ens condueixen a formar part de la comunitat.
- l'Església és tan rica que fins i tot hi cap allò que no ens agrada, però sobretot hi descobrim tot allò que ens sedueix.
- considerem l'Església una gran família, la nostra família. Podem agafar un símil: «la meva família no és perfecta, però és la meva família».
- a nivell conceptual cada cop som més conscients que som Església: ens allunyem de les dicotomies Església dels laics-Església dels religiosos, Església conservadora-Església progressista... Cada cop hi ha més focs petits que s'uneixen per il·luminar més. En concret creiem que a l'Església tenim uns valors cristians que hem de reafirmar assertivament. Els hem de saber traslladar a la societat i a la nostra vida diària. I que no ens hem de fixar en les coses petites que ens separen, sinó en allò que ens uneix.

Grup Parròquia Sta. Maria Magdalena del MPC Lleida

Trobada interdiocesana de Missions a Tarragona

Els responsables de les delegacions diocesanes de Missions de Catalunya s'han trobat al Seminari Menor a Tarragona, els dies 7 i 8 de febrer, en una de les reunions ordinàries del curs com un espai on poder reflexionar de forma distesa sobre la realitat actual i els reptes que presenta la dimensió missionera de l'Església.

L'objectiu principal d'aquest curs va ser la reflexió i formació per a dur a terme accions conjuntes d'animació missionera. Es va tractar la preparació de la Jornada de la Infància Missionera 2013 que portarà el lema «Amb els nens

d'Europa... acollim a tots com Jesús», la celebració de l'Any de la fe acompanyada de propostes formatives, i la lectura del missatge del Sant Pare per a la Jornada Mundial de Missions d'aquest any 2012.

La jornada formativa va comptar amb Mn. Joan Casas, prevere missioner i vicari episcopal de la diòcesi de Vic, el qual va compartir amb els delegats una estona de reflexió i diàleg.

Tots els responsables presents, acompanyats pel Sr. Bisbe Joan Piris, delegat de Missions de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), han tingut oportunitat de posar en comú la difícil situació de les delegacions de Missions en l'engranatge de l'organització eclesial. Al mateix temps, s'han compartit experiències de comunió que donen esperança i guia en el camí a seguir.

AGENDA

Dilluns 5 de març:

—Reunió d'Arxiprestats: Baix Urgell-Garrigues (10.30 h), Segrià-la Noguera-la Ribagorça (10.30 h), Gardeny (11 h).

Dimarts 6 de març:

—Missa de la UNER, a les 18 h, a la Delegació de Blondel (Blondel 11, 2n).

Dimecres 7 de març:

—Curs a l'IREL: «Dels contravalors als valors...», a les 19 h.

Dijous 8 de març:

—Festivitat de sant Joan de Déu.
—Missa presidida pel bisbe al Centre Assist. SJD d'Almacelles, a les 12 h.
—Reunió de l'Arxiprestat Seu Vella, a les 12 h.

Divendres 9 de març:

—V Jornada d'Acompanyament al Dol i la Malaltia, a les 9.30 h (UdL).
—Escola Ignasiana d'Espiritualitat (EIDES), a les 20.30 h.

Dissabte 10 de març:

—Convivència Vocacional (dies 10-11).

Diumenge 11 de març:

—Diumenge vinent: Dia del Seminari (les col·lectes de les misses són per al Seminari Diocesà).
—Pregària per les vocacions, a les 18 h, a la Catedral.
—Missa del 3r Diumenge de Quaresma, a les 19.30 h, a la Catedral.

AYUDANDO A VIVIR

Promoción fraterna

Al celebrar este 2.º Domingo de Cuaresma y también el Día de Hispanoamérica, pensamos en tantos hermanos de aquellos lugares con los que convivimos en nuestra casa y con muchos de los cuales compartimos la misma fe. Quizás las costumbres cuaresmales serán diferentes, pero celebramos el mismo Cristo muerto y resucitado, y la plegaria, el ayuno y la limosna son contenidos clásicos allá y aquí en este tiempo litúrgico y contribuirán a prepararnos para vivir la Pascua.

El mensaje papal de este año enfatiza una praxis bien concreta del amor al prójimo: la corrección fraterna, sentirse responsables los unos de los otros. Un sentido de la responsabilidad común que nos debe llevar a todos a vivir personalmente una fraternidad más comprometida y, como Iglesia, a denunciar las injusticias dejando a cuerpo descubierto sus raíces morales. Benedicto XVI nos invita a profundizar en el error que supone rechazar y excluir a Dios de la vida social y económica: la primera responsabilidad de la Iglesia es recordar

a cada generación que esta dimensión espiritual es fundamental, que el ser humano tiene una vocación sobrenatural y una conciencia en la que resuena la voz de Dios ante el cual debemos responder.

Nos lo propone a la luz de una recomendación de la Carta a los Hebreos (10,24): «Velamos los unos por los otros para animarnos al amor fraterno y a las buenas obras». Hace falta estar atentos, mirar al prójimo a conciencia y no quedar nunca indiferentes ante los otros. Al contrario, teniendo con todo el mundo el máximo cuidado y buscando el bien mayor en todos los aspectos: material, moral y espiritual.

Y aquí entra la conocida obra de misericordia que dice: «corregir al que se equivoca», que haría falta considerar positivamente practicándola como una obra de promoción «fraterna». Ante las desviaciones en el camino del bien no se debe callar por respeto humano o por simple comodidad, nos dice el Papa, sino poner en guardia a los hermanos. Pero hace falta hacerlo sin condenar. Hay una verdadera corrección fraterna

cuando aquello que nos mueve a corregir es el interés por el bien del otro, su promoción, su crecimiento. La corrección-promoción forma parte de la vida de la comunidad cristiana. Es un gran servicio ayudar y dejarse ayudar porque todos somos débiles y caemos (cfr. *1Jn* 1,8). Siempre nos hace falta una mirada que estime y corrija, que discierna y perdone, como ha hecho y hace Dios con cada uno de nosotros (cfr. *Lc* 22, 61).

«Velamos los unos por los otros por animarnos...» mutuamente a progresar en un amor cada vez más efectivo. Queramos reconocer el bien y los prodigios que Dios realiza en cada uno y agradezcámoslo de todo corazón alegrándonos y glorificando el Padre del Cielo (cfr. *Mt* 5,16).

Todos hemos recibido capacidades suficientes para vivir y ayudar a vivir según el proyecto de Dios.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida